

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. X. De finibus qui Dæmonibus in tumultibus nocturnis &
terrificationibus propositi sunt?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

Deus uti solet, opera aliquando accidere, & accidisse, non sine ratione dixerimus.

Ad hæc accedit quod etiam cum sanctissimorum hominum morte signa hæc aliquando coniuncta sint; & locis non prophanis solum, verum etiam sacris observata iis quoque exhibita, qui continuum cum diabolo bellum gesserunt: sed nec raro sine fructu sint peracta, atque significatione sanctimoniarum eorum, quorum orbitum præcesserunt. Quis verò hinc malignos spiritus operas suas locasse credat.

Veruntamen hæc, ut diximus, rariora sunt. quæ superius definita, frequentius accedunt. Quapropter quemadmodum paucorum privilegia communibus legibus non derogant, ita quamvis exceptio dari possit, negari tamen non debet, malorum spirituum & præcipue priorum geniorum opera, tumultus hos excitari, & signa mortis dari.

CAP. X.

De finibus, qui Demonibus in tumultibus nocturnis & terrificationibus propositi sunt.

DE authoribus & causa efficiente tumultuum nocturnorum & terrificationum dictum est: restat, ut eorundem fines inuestigemus atque effectus. Ibi quæritur, quid spiritibus in his tumultibus sit propositum: hinc utrum tumultus mortis vera signa sint, illamque efficiant. prius illud hoc cepite, posterius sequenti explicandum est.

Fines varij demonibus hinc propositi videtur. primum omnium opera hæc ab ipsis suscipitur, ut hominibus terrorem incutiant, & molestiam aliquam afferant. Et ad hoc vix quidquam tantum, quantum si tumultus conducit, tum quod nocte plerunque, quæ per se horrorem affert, excitentur, tum quod cum morte, quæ terribilium omnium terribilissimum est, sint coniuncti, tum denique quod causæ ipsorum & rationes vix intelligantur.

Videntur deinde excitari, ut futuram mortem denuncient quoniam cum morte coniuncti sunt, atque ea, quæ ad funebrem pompam pertinent, cum his quandoque effinguntur, vix possumus dubitare, quin ut imminentem mortem indicent suscipiantur.

Tertius finis est, ut hac ratione fidem sibi apud mortales, demones comparent; habeanturque veraces si quando alia prædicunt;

cùm in hominum mortibus indicandis non fallant. Etenim vt hanc opinionem apud mortales habeant, vehementer nec sine causa, adlaborant.

5. Accedit his quartus, qui ex communi Dæmonum studio petitur: quod cùm sit homines à Deo baducere, erroribus inuoluere, & cultum quⁱ vero Deo debetur, sibi arrogare, omnino Dæmonibus hîc illud propositum est. Cupiunt scilicet nequam spiritus homines in has cogitationes inducere, vt numen aliquod esse credât, à quo hi tumultus excitantur, & huic tandem diuinum honorem impertiantur.
6. De quarto hoc fine res clara est. hoc præcipuum esse Dæmonum studium sacrę docent literę, vt Leo rugiens circumueunt, quęrentes quos deuorent. Nec hoc frustrati sunt apud eos, qui Lares Deos quosdam domesticos arbitrati sunt, iisq; diuinum honorem detulerunt, & deferendum decreuerunt, vt de Seruio Tullio testatur Plinius lib. 37. cap. vltimo.
7. Tertium finē vehementer desiderant, ob ingens quod inde sperant lucrum. Sic scilicet eos qui occultorum cognitionis desiderio tenentur (quorum haud paruus numerus est) facilius ad se pertrahunt, atq; vt ipsorum consilio & auxilio, cum præsentissimo animarum detrimento vti velint, persuadent.
8. Ad primum idem nocendi desiderium excitat, quod quia maximum & ardentissimum est, quascunque quibus incommodare possunt, rationes acceptant, quamuis etiam grauia damna afferre nequeant, etiam hoc sibi nomine placent, si molestiam afferre, & quietem interturbare valeant.
9. De secundo fine dubitauerit forsitan quispiam; quod vix fieri posse videatur; vt hominum mortes, & illa, quę cum funere cõiuncta sunt præuidere valeant. Verùm dubitandi locus nullus erit, si, quod spiritus illi rationes, ex quibus ista præscire queant, velit expendere.
10. Duplices hominum sunt mortes: naturales & violentę, vtraque Dæmones possunt præscire: vtraq; prædicere & indicare.
11. Possunt præscire naturales, quia sagacissimi sunt, tum ob incredibilem solertiam & subtilitatem mētis; tum ob eximiam multorum milium annorum experientiam; tum deniq; propter perfectam rerum omnium naturalium absolutamq; scientiã; qua vt res alias, ita hominum naturas, corporum affectiones, & studia, ex quibus mors accidit, intelligunt.
12. Violentas partim Dei reuelatione per bonos Angelos facta cog-

Et cognoscunt; (nonnunquam enim Deus ad mortem homini inferendum Dæmonum opera vitur) partim ex clandestinis consiliis verbis, scriptis aliisque signis deprehendunt; partim etiam ex præparatione illarum rerum, quæ ad mortem adferendam adhibentur.

Hęc grauiſſima B. Auguſtini confirmat auctoritas. Sic enim loquitur lib. 2. de Genesi ad literam cap. 17. Spiritibus quædam vera de temporalibus rebus nosse permittitur: partim quia subtilioris sensus acumine, partim quia corporibus subtilioribus vigent: partim experientia callidior propter magnam longitudinem vitæ: partim à sanctis Angelis, quod ipsi ab omnipotente Deo discunt, etiam iussu ipsius reuelantibus, qui merita humana occultissimæ iustitiæ synceritate distribuit. Aliquādo autē iidē nefandi spiritus etiā quæ ipsi facturi sunt, velut diuinādo prædicunt. Hęc Auguſt.

CAP. XI.

De effectis nocturnorum tumultuum & diabolicarum terrificationum.

AM quæ horum tumultuum & terrificationum virtus sit, quid quæ ipsi efficiant, inquirendum est. Nam cum duplicia signa sint; & alia quidem tantum in notitiam alicuius inducant, id verò quod significant, non efficiant: alia vero sint, quæ quod significant, efficiant; vtrum in hoc, vel illo genere tumultus hos constituere debeamus, quæstio est.

Et quidem in priorum signorum numero eos esse, dubium non est. Verum cum hæc signa duplicia sint, & quædam aliquando fallant, quædam nunquam fallant; qualia quæso sunt hæc, quæ mortis dicuntur esse indicia? suntne ita certa, vt fallant nunquam, an fallunt aliquando?

Quod quæritur ex conditione eorum, qui horum tumultuum auctores sunt definiendum est. Hi cum hominum mortes præscire, vt plurimum, valeant, vt plurimum fit, vt ad signa hæc atque tumultus ab ipsis excitatos mors sequatur.

Sed tamen fallere quandoque dubium non est.

Hoc primum in iis, quibus violenta mors affertur manifestum est. Hęc enim cum ab hominum pendeat voluntate; quemadmodum dæmones hominū cogitationes & voluntates perfectè nō intuentur, ita neque possunt subsequaturæ mortis certa signa dare.

Sed & quæ naturaliter homini mors accidit, impediri potest; si non ex aliis causis, ex Dei præfecto voluntate, cuius nutu vitæ